

1

Soms word je wakker en weet je meteen dat er iets niet goed is. Je weet niet hoe je het weet, maar je weet het, zo zeker als de zon die door je raam naar binnen schijnt. Misschien was het wel juist door die zon dat Abel het wist, die ochtend, want het licht was anders. Feller en warmer. Het was licht van later, veel later. Licht van te laat. Licht van al lang geen ochtend meer. Abel veerde omhoog, klaarwakker en alert. Hij was eraan gewend dat dagen zomaar anders konden beginnen, anders verlopen, anders eindigen. Zou dit weer zo'n dag worden?

Nu herinnerde hij het zich weer: het noorden had bedreigd met een aanslag. Misschien een luchtaanval, misschien ook wel een bom ergens in een straat. Ze zeiden nooit precies wat en waar, natuurlijk. Om hen bang te maken. Om paniek te zaaien.

'Zou het misschien weer hier in de buurt kunnen gebeuren?' had Abel aan zijn ouders gevraagd.

'Maak je maar geen zorgen,' had zijn vader gezegd. 'Zo ver komen de noorderlingen niet meer zo gemakkelijk tegenwoordig. Als er iets gebeurt, is dat waarschijnlijk veel dichterbij de rivier. Maar het is nog altijd te gevaarlijk om naar buiten te gaan.'

Dus iedereen moest binnenblijven vandaag, dat had de

burgemeester laten weten. Er was een uitgaansverbod. Er zou geen school zijn. Alweer. Maar school of niet, was het niet gek dat niemand hem even wakker had gemaakt? Abel keek op zijn wekker. Twaalf uur al. Dat was raar laat.

‘Mam?’ riep hij.

Hij schoof het gordijn opzij en keek naar buiten. Vanuit zijn zolderkamer kon hij net over de meeste omliggende huizen heen kijken. Hij wist ongeveer waar de rivier door de stad stroomde, maar de hemel daar was rustig en blauw. Geen lichtflitsen, geen rook, geen lawaai. Abel stapte uit bed, ging de trap af naar de eerste verdieping en luisterde aan het trapgat. Het was doodstil beneden.

‘Mam?’ riep hij.

Het antwoord kwam niet van beneden, maar van achter hem, uit de slaapkamer van zijn ouders.

‘Abel...?’

Het leek een beetje op zijn moeders stem, maar ze klonk vreemd, lispelend, alsof ze net van de tandarts kwam.

‘Mam...?’ Voorzichtig duwde Abel de deur van de slaapkamer open. Het was er schemerig, de lange blauwe gordijnen waren dicht en het zonlicht raakte verstrikt in de dikke stof. Maar Abel zag genoeg om te zien wat er in zijn ouders’ bed lag.

Een hert.

‘Ik voel me een beetje wazig, Abel,’ lispelde het hert, met zijn moeders stem.

Als bevroren staarde Abel naar het dierenhoofd dat boven de dekens uitstak.

‘Is dit een droom?’ fluisterde hij, eigenlijk meer tegen zichzelf. Maar het hert gaf antwoord, opnieuw met die rare tandartsstem.

‘Was het maar zo. Ik voel me niet goed, Abel. Mijn hele lijf voelt gek en mijn stem is raar. Ik krijg de woorden nauwelijks uitgesproken.’

‘Ben jij het... mama?’

‘Jongen toch,’ lispelde het hert. Ze draaide haar kop naar hem. ‘Ben je soms nog niet helemaal wakker?’

‘Eh...’ stamelde Abel. ‘Ik weet het niet...’

‘Doe de gordijnen maar open, lieverd. Misschien moeten we allebei nog een beetje wakker worden. Hoe laat is het eigenlijk?’

Ja, het gordijn, dacht Abel. Licht. Hij liep naar het raam. Misschien was het gewoon het donker dat met zijn verbeelding speelde. Spoelde het licht zo deze hele bizarre verstandsverbijstering weg, was het gewoon een ongelukkig samenspel van schaduwen en lag daar gewoon zijn moeder in bed met keelpijn.

Met een ruk trok hij de gordijnen open. Achter zich hoorde hij het bed kraken en toen hij zich omdraaide, zag hij haar naast het bed staan, midden in de kamer, badend in het zonlicht, in een nachtjapon die in een vreemde draai om haar lijf gewikkeld zat. Op vier poten.

Van top tot teen hert.

Abel wist een schreeuw van ontzetting weg te slikken, maar deinsde wel achteruit de gordijnen in. Het hert leek net zo geschrokken als hij en keek hem aan met haar diepdonkerbruine ogen. Het waren weliswaar hertenogen, maar de blik was zonder enige twijfel die van zijn moeder.

‘Mama...?’ stamelde Abel.

In haar ogen zag hij dezelfde angstige verwarring die hij voelde. Hij kneepte zichzelf om te zien of hij droomde, hoewel hij dat eigenlijk een achterlijke test vond. Het deed pijn.